

STRIDS-ROPET.

Utsändes af Frälsnings-Armén en gång i månaden.

Prenumerationspris:

Till årets slut..... 40 öre.

Postbefordringsavgift:

Till årets slut 20 öre.

Lösnummer: 10 öre.

WILLIAM BOOTH, GENERAL.

Frälsnings-Arméns General-qvarter:

101, Queen Victoria Str. London E. C.

Svenska Afdelningens Hög-qvarter:

Jungfrugatan 23, Stockholm.

N:o 1.

Första Årgången.

September 1883.

Strids-ropet.

»Hvilket namn för en andlig tidsskrift! Jag trodde, att en kristens förnämsta uppgift vore att bevara friden, att för evigt nedtysta detta hemiska ord, hvilket påminner hundra-tals mödrar, fäder, söner och döttrar om en ej långt aflägsen tid, då deras hem och lycka sköflades genom förlusten af en kär medlem, borttryckt af krigets hemiska följder — och likväl kommen I med ett sådant namn, fräsande i ett sådant ord, försökande att få en hvar med i detta nya krigståg! Utplånen namnet från eder tidning och kallen den i stället »frid».

O, att vi kunde gifva den namnet frid, att vi vore i stånd att förkunna »frid på jorden», att vi kunde fröjda hvar andras hjertan med den glada nyheten, att alla omkring oss hade frid med sig själva och med Gud! Men ack! det kunna vi ej. Att kalla en tidning, som vill lägga i dagen det tillstånd, hvori massorna befinna sig, »FRID», vore dåraktigt, då vi ju se för ögonen, att världen lever i fiendskap med Gud och trampar hans lag under sina fötter, att vi äro omgifna af otrogna, Kristusförnekare, likgiltiga och fiender till dem, hvilkas uppgift är att strida för konungarnes konungs sak.

Vi vilja förändra namn, då vi i sanning kunna förkunna »frid på jorden», då riket är intaget för Herren Kristus. Under tiden må hvar och en, som läser vår tidning, vara beredd på att få höra talas om krig, krig emellan rätt och orätt, godt och ondt, Kristi stridsmän och Satans; och vi önska, att de, som läsa, aldrig må förlora ur sigte den öfvermåttan viktiga frågan: »för hvem strider jag?», ty Konungen säger: »den, som icke är med oss, han är emot oss».

Frälsningsarmén har förklarat krig, verkligt krig, krig, så länge tiden varar; och till dess led inbjudes ingen annan än den, som är fullt besluten att gifva sig ut på ett sådant krigståg. Hållen eder på afstånd, I fege och rädda, att endast de må komma fram, som hafva mod att offra allt, ända till själva lifvet för Konungen. Må ingen blifva känd som krigare utom den, som är villig att följa Höfdingen, att lida med honom, stå kvar, då alla andra lemna honom, gå med honom till Getsemanes örtagård, svettas blod med honom; den, som icke fruktar att stå vid hans sida inför Pilati domstol, ej flyr, då massorna ropa: korsfäst, korsfäst, ja, kan se på korsträdet, törnekronan och krigsknekternes spjut och likväl med hjertat, flödande af kärlek till en sådan Konung, ropa: »ske icke min vilja, utan din!» Kommen, sådana soldater, men endast sådana! Om I benämnens salvationister, baptister, metodister eller

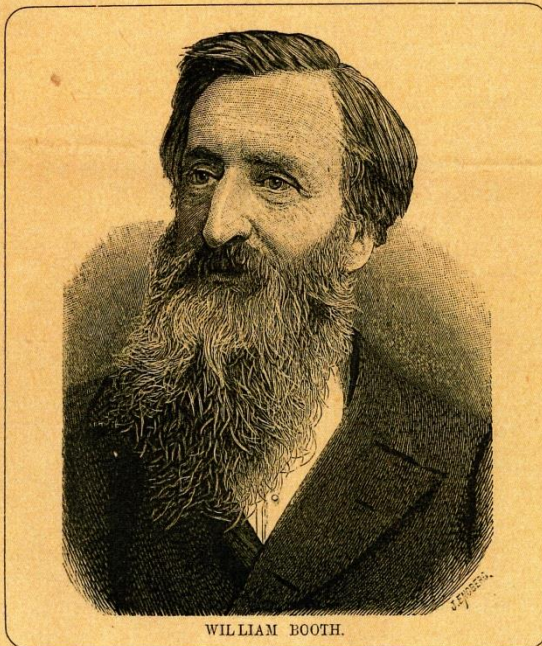
hvad annat som helst på »ist» eller »ism», gör ingenting till saken; om I egen en sådan kärlek och beslutsamhet, skall intet kunna motstå er kraft; himlen skall med välbehag skåda ned på er och helvetets portar skola darra för en sådan här.

Kan du tänka dig en kamp, mera verklig än detta heliga krig?

Ofta läsa vi om män, som taga afsked af sina hustrur och barn för att begifva sig ut på det blodiga slagfältet, och under veckor, ja, kanske månader gå mödrarna sorgsna omkring och barnen hafva intet nöje af sina leksaker. Men det är endast en kort tid, snart höras trumhvirrar och trumpetstötter, och fanorna ses svaja för vinden. — Hvad betyder allt detta?

Några af våra läsare skola helsa denna tidning med glädje, så som I voren glada, då Frälsningshären kom till edert land, I skolen betrakta den på samma sätt som vi, såsom ett medel att sprida budskapet om frälsning; och vi kunna ej tvifva på dess härliga magt, om välsignelse efter välsignelse nedkallas öfver hvarje ord, som tryckes på dess sidor. Vi vilja bedja med eder, att de nedskrifna sanningarna må genom den helige Andes nåd leta sig väg till de ofrälstes och fördomsfulles hjertan, till dess alla komma till tron på samme Frälsare och vilja kämpa under hans fana.

Soldater, stån alltid rustade till strid, varen noga med uppfyllandet af edra skyldigheter,

WILLIAM BOOTH.

Fäderna hafva återvänt, qvinnor och barn äro lugna och tillfredsställda — fred är sluten. Men så kan det aldrig blifva med detta heliga krig: det är så mycket mera verkligt, som vi hafva att säga ett bestämdt farväl till all synd och och allt ondt umgänge, vi få aldrig vända tillbaka till vårt förra sällskap och helsa dem som våra kamrater, så framt vi ej möta dem på slagfältet, tjänande nnder samme Konung. Ären förgå, och likväl strida vi — ja, det är en listidslång kamp; sedan vi en gång påtagit vapenrustningen, få vi alltid bära den och kunna aldrig blifva befriade från dess börd, förrän Konungen sjelf aftager oss den, då vi inträda i den nya staden och fred slutes för evigt.

levnen heligt, vinnen större segrar för eder konung under denna månad, än I hafven gjort fört — och de skola upptecknats i Lammets levande bok och äfven omnämnas i Strids-ropet nästa månad.

Högqvarteret, Stockholm.

Whatmore.

William Booth,
Frälsningsarméns upphofsman och general.

William Booth föddes i Nottingham år 1829. Under sin barndom följde han ständigt sina föräldrar till statskyrkans gudstjänster, men vid fjorton års

ålder lemnade han kyrkan med sin faders tillåtelse och inträdde i Wesleyanarnes församling, hvarest han omkring ett år därefter blef omvänd till Gud.

Vid denna tid hade två eller tre nyligen omvända yunglingar börjat hålla möten i några af stadens sämsta qvarter, och i detta arbete kastade han sig nästan omedelbart efter sin omvändelse och deltog deri af hela sitt hjerta, predikande utom hus i alla väder. Vid sjutton års ålder blef han en erkänd lekmanna-predikant. Två år senare uppmånades han af superintendenten öfver distriktet att inträda i det presterliga ståndet, men hindrades deraf, att läkarne ej ansågo honom stark nog för denna verksamhet, utan förutsade, att ett så ansträngande arbete troligtvis inom 12 månader skulle ända hans lif. Föranledd af dessa omständigheter, beslöt han att vänta och hängaf sig under tiden, så långt det var honom möjligt, åt frälsningsverket. I aderton månader var han helt och hållet upptagen med att predika i London och i Lincolnshire, och vid tjugufyra års ålder trädde han i tjänst hos »Metodisternas nya förening», af hvilken han blef skickad till London. Men han hade icke varit der i många veckor, då »Guernsey-sällskapets» ledare, hvilka hört talas om hans stora framgångar i missionsarbetet, ifrigt inbjödo honom att göra en predikaresa till deras ö. Han kom och började sitt arbete på en onsdag. Intet märkvärdigt hände under de första dagarna, utom att åhörareskarorna blefvo allt större och många syntes djupt rörda; men på söndagen bekände ej mindre än 30 personer, att de blifvit frälsta, och under de följande tio dagarna kommo ända till 300 själar till Herren. Verket utbreddes sig öfver hela ön, andra bekännelser togo exempel häraf, och en stor skörd blef resultatet. Folket på Guernsey voro mycket angelägna, att Mr Booths besök skulle förlängas; men han var nödsakad att återvända till sin verksamhet i London.

Ryktet om dessa härliga segrar spred sig emellertid åt alla håll, och Mr Booth fick oupphörligen uppmånningar att besöka än det ena stället, än det andra. Storartade framgångar rönt han, hvar han for fram, och metodisternas berättelser från denna tid äro fulla af berättelser om hans segerrika verksamhet.

Några af hans embetsbröder satte sig likväl emot hans sätt att gå till väga, såsom varande för mycket ovanligt; och till följd af deras föreställningar gick han för en tid tillbaka till det regelbundna presterliga arbetet. Men under allt detta voro likväl både Mr Booth och hans hustru fullt öfvertygade, att han mera verksamt kunde tjena både Gud och sina medmenniskor som evangelist. Då därför konferensen år 1861 vägrade honom att ånyo inträda i sin förra verksamhet, för hvilken han tycktes så förunderligt väl danad, och befalde honom att nedsätta sig som stadigvarande predikant för en krets, fattade han sitt beslut och lemnade församlingen för att,

utföra sitt verk, ty Kristi ankomst står för dörren; evangelium måste predikas för alla folk, ty ändan väntas snart. Nu är skördetiden för handen, en hvar måste ut för att hjälpa till med det stora arbetet; själar måste insamlas, ty Mästaren väntas i hvarje stund, och han vill ej finna sina lador tomma.

Detta är den enkla förklaringen på alla de frågor, som man i våra dagar så ofta hör framställas äfven af troende, på det andliga området hemmastadda personer. De säga: »Hvarför kommer man nu för tiden upp med så mycket nyheter, så många besynnerliga idéer, hvarför bråkar man så mycket, hvarför gör man så mycket väsen af sig? För var allt så lugnt och stilla, och själar blefvo likväl frälsta». Ja väl, det erkännes, att mycket af detta buller är och förblir blott ett buller, men tidens hela andliga riktning visar dock ett djupare lifsbefoh, denna öfver allt sig förspörjande oro talar likväl om lif, om ett vaknande intresse för någonting högre. Du kristen från de gamla tiderna, som med forundran skådade alla dessa nya företeelser, äse dem ej med likgiltighet, än mindre med misstro och förakt, gå i stället med i verket och insamlas själar för din Herre; han skall snart komma och fordra räknenskap af dig för de pund han lemnat dig att förvalta. Synas medlen dig fåvitska, välj då lämpligare, men stå ej öfverksam, föraktande dina bröders i ditt tycke dåraktiga frälsningsarbete, ty derigenom ådrager du dig blott en dom.

Du bör ej förgåta, att i dessa dagar verkar Herren på ett alldeles särskildt och utomordentligt sätt. Hvarje tid har sina för sig egendomliga medel och krafter; hvad som duger under en föregående period kan vara fullkomligt odugligt under en efterföljande och tvärtom. Under denna världens sista tid skall enligt den heliga Skrifts ord synden mer än någonsin öfverflöda; Herren vill derför också under denna tid utrusta sina tjänare på ett för okänt sätt, han vill gifva dem sällsamma medel och underbara krafter. Och du, Guds barn, som ser din Mästare komma emot dig under så egendomliga former, vågar du missakta och förbise honom derför? Har du mod att utslunga föraktfulla domar öfver hans tjänare, som dragit i strid mot synd och Satan och som kanske gifvit upp allt — ära, rikedom, anseende, ja, själfva lifvet för att följa Nazarens blodstänkta spår? Vågar du misstyda deras syftemål, klandra deras handlingar, försmäda och förtala dem, då du tydligt ser dem gå sin Herres ärenden, äfven om de uppträda på ett för dig öfveraktigt, om de komma i uniformer, underliga utmärkelse-tecken, om de under sina gudstjänster begagna fanor, blåsinstrument, trummor o. dyl.? Om du ser, att Gud vill och kan verka genom personer, som bruka sådana medel, är det då din sak att klandra dem? Är det icke fastmer din pligt att göra vägen så jämn och lätt som möjligt för dessa frälsningens budbärare till en fallen värld? Må du och jag, som ej hafva mod att gå med i striden, åtminstone ej likgiltigt och föraktfullt äse den på afstånd, än mindre lägga hinder i vägen för de kämpande, utan fast hellre se till, om vi ej på något sätt kunna hjälpa dem i deras arbete.

Bland mina vänner och bekanta har jag ofta hört den s. k. Frälsningsarméen på det bittraste förtalas, och efter hvad jag kunnat uppfatta, har detta skett hufvudsakligen på grund af tre orsaker. Man anser sig hafva rätt att lasta den, emedan den, som man säger, dels är så ytlig, dels så illa beryktad. Det tredje skälet vill man ej komma fram med, men i de flesta fall är just detta den djupaste grundorsaken till allt det bittra förtal, som kommer Arméen till del. Jag vill säga eder, hvad det är; jag har sparat det under de finaste former, under det ifrigaste nit för Guds sak, och dock är det en af de svartaste fläckar, som kunna vidlåsna en kristen, det är — afundsjukan. Man ser Fräls-

ningsarméen, obetydlig och oansenlig, ofta utrustad med ringa gåfvor och små medel, utföra det härligaste verk, under det man själf med praktiga samlingslokaler, våltaliga predikningar, utmärkta förmågor, skön kyrkomusik o. s. v. knappt vinner en enda själ. Men denna afundsjuka påminner allt för mycket om den äldre sonen, som förtörnades både på Fadern och brodern, derför att den goda kalvnen blifvit slagadt för den föraktade yngre sonens räkning, under det han själf för all sin, i hans tycke trogna tjänst icke erhölet ett kid.

Hvad angår den beskylningen, att Frälsningsarmén är ytlig, så beror det alldeles på hvad man menar med den saken. Menar man att den begagnar sig af en mängd yttre, stundom underliga medel och att dessa medel ofta framt på ett synnerligen hjert sätt, har man fullkomligt rätt; men vill man med denna beskylning säga, att Armén framför allt ser på sina medel och för deras skull förbiser ändamålet, vill jag svara ett bestämt nej. Frälsningsarmén vill göra allt hvad den utträttat, allt hvad den tänker, handlar och talar i Herrens Jesu namn och detta är just orsaken, hvarför den vinner så härliga segrar. Dess princip är att begagna hvad yttre, den för sitt samvete kan bruka, för att locka människor att höra Guds lifgivande ord och framför allt sådana personer, hvilka utan en särskild yttre påverkan aldrig skulle komma för att lyssna till det samma, men hären vill aldrig sätta sin militärska rangordning, sina färger och tecken såsom mål. Allt sådant, det vet den väl, är endast det yttre skalet, som skall försvinna, då kärnan innauför är mogen. När Herren på den stora dagen skall pröfva hvars och ens gerningar, då skall allt menskligt tillintetgöras, och man, som ser till hjertat och pröfvar njurarna, skall dömas oss efter den trohet, hvarmed vi tjänat honom. Kom endast i hog detta, min broder, och du skall ej längre se efter det, som på ytan är.

Man säger vidare att Armén är illa omtalad, att den har tveetydiga regler och är tyrantiskt styrd o. s. v. Detta utsprider och tror man utan att på något sätt vidare undersöka saken. I stället för att själf besöka dess sammankomster och dess höggvarter uppsnappa man och tar till godo allehanda besynnerliga rykten, som gå i svang, eller skaffar man sig sådana böcker som de, hvilka nyligen utkommit i bokhandeln, och läser dem utan att vidare taga reda på sanningsenligheten utaf de uppgifter, som i dem meddelas. Det nya ljus öfver Arméns förhållanden, som man på så sätt erhållit, sprider man sedan i allt vidare kretsar, att slutligen en hvar — äfven de, som med välsignelse bevisat härens sammankomster — begynner draga sig tillbaka, och i stället för att vara en medhjelpare blir en belackare.

Då jag slutade läsningen af Madame de Gasparins bok, tackade jag i mitt hjerta Gud, att den var skriven på ett så bittert och hädande sätt, att hvarje kristen borde inse omöjligheten af sanningsenligheten i dessa s. k. afslöjanden. Jag ansåg, att hvar och en, som fått något af Kristi ande, borde känna, att det ej är denne ande, som ingifvit dessa hatfulla, smådande anfall, hvaraf hvarje blad i boken är uppfyllt. Dock har jag till min smärta erfart, att mer än en troende, som fört med glädje åsett verket, genom läsning af denna bok börjar fatta misstro och t. o. m. går bedröfvad bort. Hvarför gör du dig ej hellre möda att undersöka, om dessa beskyllningar äro sanna, om dessa uppgifter äro öfverensstämmande med verkligheten? Skaffa dig närmare upplysningar om Armén, sök att erhålla säker kännedom om dess reglementen, och du skall komma under fund med hvilken förfärlig väfnad af sanning och lögn denna bok af Madame de G. är. Du skall blifva i tillfälle att se, huru i sig själfva oskyldiga, fast något egendomliga regler, löskyrtia ut sitt förklarande och mildrande sammanhang,

kunna hopföras så, att de bilda ett reglemente, verkligen fasaväckande för hederliga och sanningssälskade menniskor.

Men att så skall ske, att våra bästa handlingar och äldaste afsigter skola misslysdas, det är en sak, som bör vara bekant för hvar och en, som aldrig så liten tid vandrat med Herren. Ty hvad är väl Mästarens tjänst annat än ett dagligt upptagande af hans kors? När han, vår Herre och Gud, kunde missförstås så, att han t. o. m. beskyldes göra sina underbara gerningar i Beelzebubs namn, hvilken lott hafva väl hans tjänare att vänta sig? De kristne, som icke hafva försmädelse att uthärda, måste ovilkorligen hafva något fel, något ejukt i sin gudsdyrkan. Det är omöjligt annat, ty ju mer vi blifva i stånd att likna vår välsignade Mästare, dess tyngre drabbar oss verdens dom, dess sannolikare är det, att vi skola beskylas vara öfverspända fantasier, blinda galningar o. dyl. Ju måtigare vi angripa Satans fästet, dess säkrare kunna vi vara, att han skall förubbla sina ansträngningar för att om möjligt nedgöra oss. Han skall uppväcka hat emot oss hos alla, på hvilka han har inflytande, han skall intala en hvar, som af något skäl vill lyssna till honom, att vi äro lycksockare, som på andras bekostnad vilja göra oss märkvärdiga i världen, att vi äro usla bedragare, dem hvarje hederlig menniska borde afsky. Och är det så, att vi t. o. m. af våra kristna bröder, som kunna se och förstå, att vi uti Herrens namn gått ut i strid mot en fallen värld, blifva missförstådda och bortkastade, som vi vore något ondt, så är detta för visso ett det andra tyngsta kors, som kan påläggas oss, men i Jesu kraft kunna vi öfvervinna äfven detta, vissa om, att vi aldrig pröfvas öfver vår förmåga.

Och du, min broder och syster, som hört talas om striden, stanna icke afvog och misstänksam för att se på denna nya företeelse, säg icke som folket om apostlarna på pingstdagen: »Desse äro fulla af sött vin», utan betänk, att detta i stället för visso är något af den eld, som Gud lofvat sända i de yttersta dagarne och som hans Son var så angelägen att få se brinnande, då han kommer. Låt dig icke hejdas på vädjobanan utaf denna nya Guds nåds uppenbarelse, såsom vore den en stötesten, utan fördubbla i stället dina ansträngningar, att du icke må blifva efter på vägen. Försjunk icke i betraktelser öfver det, som möjligen kan stöta dig i det yttre uppträdandet, ty medan du blir stående för att reflektera öfver de brister, som förefinnas, kan det inträffa, att desse dina föraktade bröder löpa om dig och hinna före dig det härliga målet, vinna en skönare ärekrans, en rikare ingång i Faderns eviga boningar än du, förä med sig en större skörd och utgåra en långt klarare skimrande juvel i Frälsarens segerkrona.

O, jag beder dig, du, som ämnar dig till himlen, likna ej Fariséerna och de skrifvlärde i deras högmödiga själfkärelek, stå icke liknöjd och föraktfull, då Mästaren kallar dig att arbeta i sin vingård. Vi befinna oss i väntans dagar, och vi kunna i hvilken stund som helst få höra midnatsropet: »Si brudgummen kommer!» Skola vi vara beredda att möta honom? Skola vi likna de gode och trogne tjänarne, som väl förvaltats sina anförtrödda pund, eller skola vi få samma dom som den onde och late tjänaren? Snart skola vi se vår förhärligade Frälsare komma i skyn; hvad hafva vi då att svara honom, när han fordrar räknenskap af oss? Skola vi komma fram för honom tomhändta, eller skola vi nedlägga våra kärvar med fröjd inför hans fötter? Skola vi likna domen, att vi varit tröga och forsumliga i det vi haft för händer, eller få vi med vår förklarade Mästare en riklig ingång i den eviga härlighet, der »lärarne skola lysa som firmamentets glans, och de, som många undervisat till rättfärdighet, såsom stjernor i evighet».

S.

Frälsnings-Arméns verksamhet i Sverige.

Innan vi lemna några upplysningar om hvad Armén utträttat i andra länder, vilja vi i korthet beskrifva dess verksamhet i vårt land.

År 1878 tillbringade stabschefen Mr Bramwell Booth några veckor i Sverige, då jag hade glädjen sammanträffa med honom och hörde honom flere gånger förkunna Guds ord med en värme och nit, som jag tillförne aldrig sett. Min själ, liksom många andras, blef storligen välsignad. Under loppet af trenne år följde jag med största intresse Arméns verksamhet genom att läsa deras tidning The War Cry. Sommaren 1881 blef jag inbjuden till London och vistades då under fem veckors tid dagligen i general Booths familj, der jag blef i tillfälle att se hvad ett verkligt utgåfvande för Herren är, ett utgåfvande icke blott i ord, utan i gerning och sanning. Såväl Generalen som alla de öfriga i familjen ända till de yngsta barnen hade blott ett mål: Guds förhärligande och verdens frälsning. I min själ hade länge brunnit ett nit för andras frälsning, hvilket kommit mig att i ångest genomvaka mången natt, men jag hade dock vid dagens inbrott ej mod eller kraft att utföra det, hvar till Anden manade mig, ehuru jag dock genom Guds nåd fått verka något för Honom, som gaf sitt lif för mig. Få dagar efter min ankomst till England bevistade jag ett möte för Arméns officerare, der Guds Ande tydligare än någonsin uppenbarade för mig min personliga ansvarighet för andras frälsning; då offrade jag mig själf på lydnadens altare och lofvade Gud att gå hvar helst han ville sända mig. Efter någon tid återvände jag till Sverige och kvarstannade här något öfver ett år, under hvilken tid Herren begagnade mig till många själar frälsning, hvarefter jag för andra gången begaf mig till England. Anledningen till denna resa var ett telegram från Mr Booth som inbjöd mig att bevista invigningen af Congress Hall. Denna gång ämnade jag blott stanna omkring fjorton dagar, men min vistelse förlängdes till sju månader. Under denna tid bestämdes att jag skulle blifva ledare af Frälsnings-Armén i Sverige. Vid det stora mötet i Exeter Hall den 28 November 1882, då 101 officerare afskildes för att skickas till olika länder, blef äfven jag invigd för Sverige och lofvade inför Gud och en stor församling att troget kämpa under Frälsnings-Arméns baner. I December började vi att i Stockholm, hvarest vi ämnade taga höggvarter, göra allehanda förberedelser för det blifvande arbetet. Tre lokaler förhyrdes i olika stadsdelar, der vi olika dagar hällö möten, hvilka annonserades, dels genom stora affischer, anbragta här och hvar, dels genom mindre affischer, som utdelades på gatorna. Frälsnings-Armén — då bestående af två män och tre fruntimmer af olika nationaliteter — hade sin första debatt på Ladugårdsländsteatern den 28 December 1882. Redan före den utsatta tiden var teatern till trängsel uppfyllt och med förvåning, ja med häpnad betraktade man oss, då vi med fanan i spetsen tågade upp på plattformen. Visserligen var det mycket nyfikenhet och nyhetsbegär, som lockat så många menniskor att höra oss och som gjorde dem så lifligt intresserade, men på det hela taget blefvo dock våra första möten i hufvudstaden härliga segrar. Vi fortsatte våra sammankomster dag efter dag i de olika lokalerna och fastän stormiga uppträden ej saknades, gick Herrrens sak likväl på ett förunderligt sätt framåt. Ridhuset var en afton skådeplatsen för stor orda; personer skreko om hvarandra, bankarna kullkastades och sönderbröts och det syntes vara omöjligt att bringa någon reda i förvirringen. Dock bevisades att Herrans ord icke varit utsatt för förfärfes, ty Herren visade på ett utomordentligt sätt sin makt att

förtröstande på sin Gud, förkunna evangelium, hvar helst tillfälle dertill kunde erbjuda sig. De nästa två åren tillbragte han i Cornwall, hvarest han höll gudstjänster i kapell, tillhörande olika församlingar. Der blef arbetet underbart välsignadt, i det att tusentals själar blefvo frälsta.

Mrs Booth började att predika, 12 månader innan hennes man lemnade det presterliga ståndet, och höll under detta år frälsningsmöten på flere olika ställen. Under Mr Booths missionsresor, delade Mrs Booth hans arbete; både då och sedermera har hennes sätt att uppträda varit mycket omtöckt, alltid har hon haft talrika folksamlingar och uppväckt stora rörelser.

Från Cornwall begåvo sig Mr och Mrs Booth till Cardiff, Newport, Walsall, Birmingham, Leeds och slutligen till London. Här blef Mr Booth anmodad att hålla veckogudstjänster i ett tält i Whitechapel. Under dessa sammankomster blef han i tillfälle att se den oerhörda mängd af till ytterlighet ogudaktiga människor, hvilka svärmede omkring i denna del af staden. Som han kände sitt hjerta sällsamt draget till verksamheten ibland dem, beslöt han i Herrens kraft draga sig undan de kallelser, som från alla håll af landet ingingo till honom, och ofra återstoden af sitt lif åt försöket att evangelisera de millioner af hans landsmän, som i stället för att inbjuda honom till verket, voro hogade att göra allt hvad de kunde för att göra hans bemödanden om intet.

Vi hafva sett, huru han redan hade vunnit en betydlig erfarenhet vid frälsningsarbetet ibland olika beklännelser, men han hade föga kännedom om sättet att gå till väga för att vinna dem, som befinna sig utanför gränserna för de bestående religionssamfundet. Allt skulle han nu lära sig så omsorgsfullt som möjligt för att ej begå några förderliga misstag. Han hade ett starkt förtroende till Kristi evangelium, som är en Guds kraft till salighet för hvar och en, som tror; och detta bevisade sig vara nog.

Han började predika i fria luften i närheten af Milo End Road, hvilket är uppfyllt af lumpbodur, Kaspertestrar, sämre danssalar, skjutbanor och dylikt, som tilldrager sig den fattigare befolkningens uppmärksamhet.

Här såg man nu dagligen den mörke, högväxte främlingen fortroligt tala med folket om deras själar, försökande på allehanda sätt sätta sig in i deras tankar, nyttjande alla upptänkliga medel för att fångla deras intresse. Allt större skaror omgäfvö honom, och medan han talade, sände den Allsmäktige sitt lifgivande ljus in i månet mörkt syndarehjerter. Män och kvinnor, länge tyngda af sina synder, följde honom gråtande in i tältet, och den ena efter den andra föll ned för Jesu fötter för att der söka och finna barmhertighet. Dessa gick sedan ut och samlade andra, med hvilka de samtalande och bado, och på så sätt spriddes verket i allt vidare kretsar.

När hösten kom, blef det lilla tältet förstördt af regn och bläst, hvarför Mr Booth såg sig nödsakad att hyra ett litet, illa känt världshus, som han förvandlade till predikosal. Äfven detta blef inom kort för litet för de allt jämt tillväxande skaror, hvilka trängdes för att få höra frälsningens budskap, hvarför man måste hyra ännu en lokal. Från andra delar af London kommo upphörligen böner, om en liknande verksamhet måtte uppsättas äfven der, och män och kvinnor, hvilka hade hjerta och mod att offra sig i Herrens tjänst, gingo ut bland den okunniga, i synd sjunkna befolkningen för att verka på samma sätt som Mr Booth.

Under tiden höll Mrs Booth möten för troende och hennes arbete blef storligen välsignadt, i det att många kristna kommo till besinnning öfver det stora ansvar, som hvilade öfver dem, och började arbeta för andras frälsning med ett hittills okänt allvar.

Under tidernas lopp utvidgades denna välsignelsebringande verksamhet allt mera, och »The Christian Mission», såsom den då kallades, var känt icke blott i London, utan öfver hela England, och öfver allt aktades dess ledare som utkorade redskap i Herrens hand. För att tillfredsställa de påträngande behoven voro snart de medel, som i början användes, ej tillräckliga, utan nya metoder måste upfinnas och begagnas; och så småningom, fastän efter många svårigheter, gick allt, namn, sätt att gå till väga o. s. v. upp i den nuvarande Frälsningsarmén.

»The East London Christian Revival Society», såsom Mr Booth kallade sina första medhjelpare, utvecklade sig, som vi hafva sett, ganska snart till sällskapet »The Christian Mission», som till alla delar af den stora staden spredde de välsignelser, hvilka först hade visat sig i Whitechapel. Missionens utbredande utom London och dess gradvisa tillväxande i provinserna hade som allt annat frälsningsarbete sin orsak i den guddomliga kraft, som uppenbarade sig i de trogne arbetarne, hvilka utgåfvö allt ända till sjelfva lifvet för att förkunna evangelij hvar budskap för fallne syndare. Var det underligt, att sedan detta verk pågått i 12 år, det skulle finnas skaror af människor, som voro uppfylla af Guds nåd och som derfor kunde utträtta stora ting och som endast behöfde en duglig anförare ledning för att gå åstad för att storma och intaga världen för Jesus?

Ingen tänkande person kan vänta, att det ibland en sådan mängd icke skulle finnas många, som kommit dit liksom af misstag och som Gud aldrig sändt. Och det skulle i sanning vara barnsligt att tro, att allt, som blifvit utträttadt, skulle kunna bestå profvet i försökens dagar, då vi veta, hvilka förfärliga förstörelser djefvulen gjort i Herrens vingård allt sedan den stund, då den först planterades. Men der qvarstår likväl, och vi hoppas till Gud, att det äfven allt framgent skall förblifva en Armé, stark i Herren och i hans starkhets magt, alltjämt framåtskridande för att nedbryta Satans fästet och återställa riket åt Guds Israel.

Kom i qväll!

1. Till Herrens måning sig ej nej,
För ljuset ej ditt öga slut!
Förhärda, arme, hjertat ej!
Du vill bli frälst. O, kom i qväll!
2. Kanhända Gud ej mer beskär
Ät dig en dag att ångra, tro;
O, kom då, medan tid ännu är —
Du vill bli frälst. O, kom i qväll!
3. I nåd vår Gud förbäddar än;
Kan sådan kärlek du försmå?
Hans eget honom gif igen!
Du vill bli frälst. O, kom i qväll!
4. I världen fins ej ro, ej frid,
Ej verklig glädje, lycka, fröjd;
Kom med i Herrens här och strid!
Du vill bli frälst. O, kom i qväll!
5. Den gode Guden har behag
Till den sitt hjerta honom ger;
Så skynda då, hans nåd mottag!
Du vill bli frälst. O, kom i qväll!

Huru vi skola upphöja Jesus.

Jesus upphöjes alltjämt genom hvarje seger, hvarje framgång, som hans soldater vinna. Naturligtvis har detta blifvit mycket omtvistadt. Det säges, att vi, långt ifrån att ära Mästaren med våra bemödanden och ansträngningar, i stället upphöja oss sjelfva på hans bekostnad, och några hafva t. o. m. sagt, att vi förnedra och vanära honom.

Vi trösta oss likväl med det medvetande, att ända från korsfästelsens dagar och allt vidare vid alla tillfällen, då Herren Jesus verkligen blifvit upphöjd, det alltid sett ut så, som om andra blifvit mera ärade än han, och hans upphöjande har ständigt varit åtföljdt af skam och vanära, och så måste det förblifva, tills all världen blir honom underlagd. Var det icke kejsarens myndighet snarare än en Frälsares magt, som

lades i dagen på Golgata kulle? Kunde det hafva varit möjligt att djupare förnedra Guds Son än man gjorde der? Likväl höll han just i detta ögonblick sitt segertåg in i världen, och från denna stund af ytterlig armbet och förnedring hafva vi blifvit rika.

Då apostlarne höllo sina möten i fria luften, sades det, att de voro människor, som vände världen upp och ned, helt enkelt emedan aldrig någon vill erkänna Guds kraft, så länge det finnes den allra minsta möjlighet att bortförklara de stortärdade följder, som endast kunna frambringas af den Allsmäktige.

Men hvad är det vi se för våra ögon? Några personer, som förenat sig — alla veta för hvad ändamål — helt enkelt för att föra syndare till Frälsaren, att göra dem lyckliga för evigheten.

Hvart dessa personer komma, blifver det genast en stor folksamling, och allt efter arbetskrafterna ökas, blifva åhörarskarorna allt större och större, tills det ena folket efter det andra börjar tala, skriva om och förundra sig öfver denna nya uppenbarelse.

Milliontals människor, som aldrig nämnt eller ens reflekterat öfver detta ämne, börja på allvar intressera sig för sin frälsning. Är icke detta, just hvad Jesus besträff, när han sade, att då han blifvit upphöjd från jorden, skulle han draga alla till sig?

Är det sant, att dessa stora skaror gå ut för att se rön, som föras hit och dit af vinden? Kunna vi tro, att små bitar af färgadt kläde och några messingsinstrument utöfva en sådan magt på förståndiga människor, att de förmd dem att öfvergifva sina kamrater, sina gamla, inrotade vanor för att följa främlingar och begynna ett helt nytt lif? Tänk, huru löjlig en sådan åsigt skulle förefalla en person, då han efter någon tid kom till besinnning! Nej, nej, nej. Man skakar icke syndare så lätt. Det är Jesus Kristus, som håller på att upphöjas, det är han, som håller på att draga alla till sig.

Vi hafva således rättighet att försöka hvarje upptänkligt medel för att utbreda hans rykte, under det att vi på det omsorgsfullaste söka att undvika att sjelfva blifva upphöjda, huru stortärdade än våra framgångar må vara. Om vi vinna aldrig så stora segrar, må vi dock alltid komma i hog, att vi endast gått fram i vår Guds namn och kraft, och att vi blott äro språkrör, genom hvilka han talar till världen.

Vi hafva att göra ännu större bemödanden för att om möjligt uppfylla Jesus så högt, att en hvar kan se honom. Han är allas Frälsare, han skall också till sist blifva så upphöjd, att han kan ses från hvarje punkt i hela världen. Vi hoppas, att hvar och en Armé-kår skall göra sitt till för att ställa Kristus och hans frälsande nåd för hvars och ens ögon. Möten, bevestade af tusen, skola utvidgas, så att de besökas af tiotusen, och omvandelser i tiotusental skola försökas till omvandelser i hundratusental, ty detta är Guds vilja om oss. Jesus Kristus skall upphöjas så, att han drager alla till sig, drager dem i massa, såsom han fordom gjorde, då han gick omkring på jorden, helande sjukdomar och utdrifvande djeflar.

Men icke endast det, ty allt detta är endast ett sätt att uppföstra. Med våra i ögonen fallande uniformer, vårt »Stridsrop», våra soldateskaror och våra officerare vilja vi undervisa och inöfva milliontals människor, på det att hvilken som helst af dem skall kunna blifva i stånd att, äfven då han står ensam, upphöja Jesus såsom aldrig förut. Upp skall denne korsfäste timmermansson lyftas, icke blott vid allmänna gudstjänster, utan i hvardagslifvet, på hvarje gata, i hvarje hem, hvarje verkstad. Herren Jesus och hans frälsning skall mer än något annat ämne komma på tal. Så kan det vara, och det skall äfven blifva, om hvar och en frälsningssoldat gör sin skyldighet.

Nu väl, vill du göra hvad på din del ankommer?

Vi fröjdas åt den tanken, att under denna vår hafva på hundratal ställen större folkskaror varit samlade än någonsin apostlarna hade på pingstdagen; men huru många lärjungar äro från denna dag villiga att, om så behöfves, lida och dö, därför att de af alla blifvit kända såsom de der vilja upphöja Jesus, eller med andra ord, blifvit märkta såsom frälsningssoldater? Vill du blifva en af dem? Du kan blifva aldeles en sådan som Paulus, undantagande hans bojar, om du är rädd för det; ty efter all sannolikhet, är det, åtminstone i de protestantiska länderna, temligen liten fara åt det hållet. Hvad ämnar du göra? Det är intet tvifvel, om att du kan utföra stora ting. Hvarje frälsningssoldat, som är villig att helt gifva upp sig sjelf, har magt nog att utöfva ett helosamt inflytande på hvar och en, som kommer i hans närhet. Antingen andra vilja det eller icke, vill du? O, att vi finge ett sådant utgjutande af Guds kraft öfver oss, att vår här under de följande tio dagarna blefvo i stånd att med tiofaldt ökad förmåga upphöja Jesus. Så kan det blifva.

Gå till Gud just i detta ögonblick och säg honom, om du vill göra din andel af arbetet eller om du vill vara bland de grymma och kallblodiga, som med liknöjdhet låta honom vara glömd eller föraktad af den värld han kom att frälsa.

R.

(Insändt.)

Och det skall ske i de yttersta dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta min Ande öfver allt kött, och edra söner och döttrar skola profetera, edra ynglingar skola se syner och edra äldste skola drömma drömmar. Och öfver mina tjänare och mina tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min Ande, och de skola profetera. Joel. 2: 28, 29. Apg. 2: 17, 18.

Dessa märkvärda, af profeten Joel först uttalade och sedermera af aposteln Petrus på pingstdagen anförda ord hänsyfta, som vi se, på de yttersta dagarna. Dessa yttersta dagar äro, taget i allmän mening, den kristna tidsåldern, d. v. s. det tidskede, den utveckling af Guds nådeshushållning, som tog sin början vid Kristi försöningsdöd; men i inskränkt bemärkelse beteckna de yttersta eller sista dagarna den tid, som närmast föregår Kristi tillkommelse. Allt, som i bibeln utsägs om de yttersta dagarna, hänvisar således i allmänhet på den tidsålder, då evangelium om den korsfäste förkunnas, men i högsta och egentligaste mening hafva de dock sin tillämpning på slutet af denna tidsperiod, d. v. s. de dagar, hvilka föregå brudgummens ankomst.

Anden säger, att i de yttersta tiderna varda människor uppkommande, hvilka skola älska sig sjelfva m. m. 1 Tim. 4; 2 Petr. 3. Öfver allt och alltid har det funnits personer, som likna de i dessa texter beskrifna, men aldrig skola människor uppnå en så hög grad af ondskas som under den tid, då den kristna världsåldern nalkas sitt slut. Då skall det onda nå sin höjdpunkt, då skola människor mer än någonsin vara sjelfviska, egenkärna, föraktande all öfverhet, alla familjband o. s. v. Men de yttersta dagarna hafva ock fått löften, som således äfven hafva sin största tillämpning på den sista tiden. Ett bland de härligaste är det vi ofvan anför. I det har Gud öfverflödande välsignelser, äfven våra döttrar, våra jungfrur och våra tjänarinnor skola erhålla af denna nåds och bönas ande, så att de skola kunna profetera och sända för folket förkunna Herrens härliga gerningar.

Under denna tid behöfver Gud allehanda personer, allehanda medel för att

frälsa syndare. Klagan förspordes från flere håll öfver de stora folksamlingar som skockade sig omkring de ställen, der vi höllo våra sammankomster. Tusentals personer voro i omlopp omkring de platser, hvarst vi höllo våra möten. Då jag nedskriver detta, vet jag att många af mina läsare skola anse det för öfverdrift, liksom vi ofta förut varit klandrade för de uppgifter rörande antal, som vi lemnat, och jag vill därför begagna tillfället för att att upplysa om att beräkningar, som publicerats, ej blifvit gjorda af oss, utan af de vakthafvande (polisbetjenterna). Slutligen ville ingen uthyra någon samlingsplats åt oss, ty våra möten blifva allt mera bullersamma till följd af de stora folkmassor, som trängdes för att komma in, hvarför vi efter en tid sågo oss alldeles utan lokal. Under några veckor hade vi intet annat tak öfver hufvudet än Guds fria himmel, då vi i allt slags väder höllo möten på en öppen gård, hvilken egaren välvilligt upplåtit åt oss; dock afven der fingo vi se välsignelse af vår verksamhet. Mot löfte att ej fritt öppna våra möten, utan att genom biljettindelnings utöfva kontroll på folket, erhöilo vi dock efter en tid tillåtelse att förhyra Ladugårdsländsteatern, mot 60, 70, 80 kronor pr dag. Under flere månader höllo vi der våra sammankomster torsdagar, fredagar och lördagar tre gånger och söndagar fyra gånger om dagen. Under denna tid hade vi afven helgelsemöten en gång i veckan i metodisternas bönesal å norr. Några gånger hade vi afven möten i metodisternas kapell på söder. Vi hafva och åldrytt Herrans befallning i Luc. 14 så långt myndigheterna tillåtit oss: Gån ut på vägar och gator och alla i finnen hafven härin! ty icke allenast på tre gårdar här i staden utan afven i Uggleviken och Frisens park hafva vi hållit möten. Afven bland barnen hafva vi sökt verka genom s. k. barn-armén, hvilken ledd af en äldre person, hållit möten hvarje söndag i en liten sal på Ladugårdsländet. Under vår vistelse i hufvudstaden hafva vi haft två bönenätter, då vi samlats vid 11-tiden och tillbragt hela natten i bön till Herren om hans Andes utgjutande, och våra böner hafva afven blifvit hörda att döma efter de många bekännelser om fullkomlig förlossning och härlig välsignelse, hvilka särskildt efter bönenätterna afgifvits.

Till Göteborg afsändes Kapten Petersson åtföljd af en Löjtnant i början af februari och verkade der till i juli månad. Löjtnant Helligren förestår nu arbetet der. En sal kallad »Concert du Boulevard», som förut varit begagnad till dans, spel och andra syndiga förlustelser, blef der förkyrd, först för sex månader, men sedan för helt år mot en hyra af 4,000 kr. pr år.

Men hvad är då resultatet af allt detta? Hvad nytta har allt detta buller, detta uppsendeväckande uppträdande medfört? Vi vilja vara med några få ord: Herren har gått fram i denna stormvind, han har under våra bullersamma möten nått en mängd personer, som annars aldrig gå att höra frälsningens ord. Han har afven — Honom allena vare äran — talat mäktigt till många kristna, som hållit på att insomna i likgiltighetens och själviskhetens farliga sömn. Trots den hårda kritik, de besynnerliga, öfverdrifna och ofta rent af fullkomligt osanna beskyllningar, som kommit oss till del, trots de stora svårigheter, vi mött, hafva vi dock i Herrens kraft frambräddat intill denna dag, och Han, som ser till det redliga uppsåtet, skall ända till det yttersta, — derom äro vi fullt visssa — ej underlåta att hjälpa, stödja och uppehålla oss, afven då det ser som mörkast ut. Omkring 1,500 personer hafva i våra möten aflagt bekännelse om frälsning, och ehuru vi ej kunna vänta att alla dessa skola stå fasta, så tacka vi dock Gud af hela hjertat för den stora del deraf, som vi veta nu är med oss på väg till himlen.

Våra soldater, nu utgörande omkring 220, äro ännu icke vana vid arbetet och

stöta kanske därför mången med sitt besynnerliga uppträdande, och i allmänhet förefaller vårt sätt att gå tillväga något ovanligt för det svenska skaplynnet, enär det betydligt skiljer sig från hvad man förut varit van att se. Detta först då vi väl och vilja därför bedja våra kristna vänner och bröder hafva tålmod med oss och besinna att vi för Herrens skull dragit i härnad mot syndens starkaste fasten, att vi arbeta bland menniskor, för hvilka ej de vanliga medlen äro tillräckliga eller ens användbara och att vi därför bruka ett tillvägagående — icke för köttet beqvämt och angenämt, som somliga tro — utan i stället att, som nödgar oss att hvar dag korsfästa vårt kött, hvar dag böja oss djupt ned för att räcka lifvets bröd till hungrande själar, och det är vår glädje att få göra det. Må därför hvar och en, som undfått en lika dyrbar tro, med afseende på oss tillämpa Frälsarens ord: Salig är den, som icke förargas i mig.

Hanna Ouchterlony.

Frälsningsarméns hjälptrupper till försvar och understöd.

Dyre vänner!

Så hastiga hafva under den sista tiden våra framgångar varit och följaktligen våra utgifter så förökade, att det blifvit mer än någonsin nödvändigt för oss att ega en ny och säker inkomstkälla, på det att vi må kunna vara i stånd att underhålla och mångdubbla de möten, som hållas samt på så sätt ju mer och mer blifva till välsignelse för syndare, utan att inveckla oss i skulder och svårigheter.

Vi veta, att det i den mängd af menniskor, både i våra led och utanför, hvilka intressera sig för vår verksamhet och bedja för oss finnes många, som skulle vara glada att få bistå oss med penningmedel, om endast något lämpligt tillfälle gäfvades dem. Vi hafva därför beslutat att bilda en styrka, känd under namnet »Frälsningsarméns hjälptrupper», för hvilken regler och bestämmelser finnas här nedan upptagna.

Ju framgångsrikare Arméns verksamhet varit, ju talrikare hafva våra fienders anfall blifvit, ju mera hafva de sökt vanställa våra handlingar och misslyckas alltför väl och derigenom hindrat deras frikostighet, som eljest skulle med gladd hjerta hafva hjälpt oss.

Ändamålet med denna styrka är, att förena våra vänner till ett enda helt, hvarigenom de lättare blifva i stånd att försvara och bistå oss med penningmedel, på det att vi må kunna vinna större framgångar uti vårt dyrbara arbete till att rädda själar, åt hvilket vi äro fullt beslutna att hängifva oss, hvad man än må säga eller göra emot oss. Dessa trupper skola hjälpa oss att helt uppgifva oss åt detta enda, de skola bistå oss deri med sina böner, sin medverksamhet, genom förkunnet af evangelium och slutligen afven genom att samla icke mindre än 10 kronor i kvartalet eller att förbinda sig till att gifva 20 kronor om året.

Vi skola förse samlare med kort, som bära högvarterets officiella igenkänningstecken, och dem, som gifva årliga bidrag, med biljetter, hvilka utvisa, att de äro medlemmar af Hjelptruppen. Vi äro fullt säkra, att vi genom denna anordning erhålla en stadigvarande och stor inkomst för Armén samt framför allt allvarliga och förenade böner jämte medverkan af tusenden bland våra vänner.

Få vi teckna Edert namn såsom ett af dem?

Eder i Kristus och i kriget för honom

William Booth.

Regler

för

Frälsningsarméns hjälptrupper.

Styrkan kommer att bestå af två afdelningar: givare af årliga bidrag och samlare.

1. De, som gifva bidrag, böra lemnas 20 kr. om året, och då vi mottaga den första gifvan, inskrifvas deras namn i hjälptruppens rullor.

2. De försees med en liten läderbiljett, som bär högvarterets märke tillika med gifvarens namn och nummer. Detta kort skall gifva dem tillträde till de Auxiliaries-möten, som hållas i London och annorstädes samt desutom försäkra dem om ett vänligt välkommande i Arméns sammankomster så väl hemma som utomlands.

3. Denna biljett måste årligen sändas till högvarteret med ett nytt bidrag, hvarvid medlemmen af hjälptruppen erhåller ett qvitto derför tillika med ett nytt kort för det kommande året.

4. Samlare skola erlägga 1 kr. såsom inträdesafgift och gifva eller samla ej mindre än 10 kr. i kvartalet.

5. De försees med ett pass, som upptager tillåtelse för dem att samla för Armén.

6. Detta pass måste återsändas till högvarteret ej senare än det datum, hvarpå det är staldt, tillika med den samlade summan. Samlaren mottager dervid ett qvitto för det inlemnade jämte ett nytt pass, hvarmed han fortsätter att samla. Detta kort berättigar till samma förmöner som de förut omnämnda biljetterna.

7. Ett litet trefärgadt band skall sändas till hvar och en af styrkans medlemmar; och må de, som dertill känna sig hugade bära det för att att dermed känneteckna sitt medlemskap.

8. Vi hoppas, att alla de kära vänner, som hittills så frikostigt hjälpt oss, skola förena sig med denna trupp och blifva medlemmar deri.

9. I fall någon skulle sända mera än 20 kr., lemnas det öfverblifna till en särskild fond, och qvitto utskrifves derpå.

10. Vi tro, att hvarje medlem vill så mycket som möjligt hjälpa oss i verket och bedja Gud, att han må styra och nyttja rörelsen än underbarare än han i det förflutna gjort.

Alla meddelanden om detta ämne måste sändas till

Major H. Ouchterlony,

Stockholm,

Jungfrugatan nr 23.

Krigsrapporter.

Australien.

Den 6 Januari 1881 afseglade Sutherland och hans hustru, båda kapten i Frälsningshären i England, till Australien och landstego i Adelaide, en stad belägen i södra delen af Nya Holland. Der företogs genast krigsoperationer, och flere goda käror bildades inom en ganska kort tid.

De efterföljdes af andra expeditioner: den 13 Juli 1882, den 10 Augusti 1882 under anförande af major Barker. Snart spred sig verket afven till de angränsande kolonierna.

För närvarande finnas i Australien: 15 stationer med 25 officerare och 1000 uppriktigt kämpande frälsningssoldater.

Nya Zeland.

Kaptenerna Georg A. Pollard och E. Whright sändes den 11 Januari 1883 att börja verket på Nya Zeland. De anlände till ön efter ett kort dröjemål i Australien, hvarst truppen förstärktes med 3 officerare från den dervarande styrkan, och landstego den 27 Mars s. å. i Dunedin, der de genast öppnade elden. Verket har hastigt utbredt sig, och f. n. räknas vi i Nya Zeland: 6 stationer med 16 officerare och 3,000 omvända under detta korta fälttåg.

Goda Hoppsudden.

Major Simonds med fru jämte löjtnant Jäger, hvilka generalen hade anförtrott

att leda anfall på djefvulens fästen i Kapstaden, afseglade från London den 11 Januari 1883 och ankommo till Kapstaden den 24 Februari.

Majoren telegraferade den 14 Mars: »Om söndag stor batalj. Oerhörda folksamlingar. Trängsel på gatorna. Staden i rörelse.»

300 frälsta på 3 veckor. Dåliga varelser och nästan alla infödingar i Afrika.

Förstärkningar sändes:

2 officerare den 6 Juni 83

2 » den 6 Juli »

Tillsammans hafva vi i Afrika:

3 stationer och 8 officerare,

och inom kort skola än flere stationer öppnas.

Amerika.

Några enskilda personer, tillhörande Frälsningsarmén, hvilka hade emigrerat från England, började i Oktober 1880 att sjunga på gatorna i staden Filadelfia, belägen i Pensylvanien. Verket begynte med att de, intagande platsen i ett gathörn midt framför två krogar, sjöngo:

Medan alla himlens harpor

Ljufvigt klinga uti skyn,

Skola vi se Domarn komma

På den stora dag.

I Februari 1881 började en styrka under befäl af Mr Railton opera i större skala i Förenta Staterna. Snart spred sig verket till andra städer och stater; och f. n. räknar Armén

i F. S. 27 käror och 56 officerare och i Kanada 7 » och 10 »

Armen har 13 olika tidningar och blir detta den 14:de.

Tillkännagifvanden.

Nedläggande af grundstenen till en samlingslokal i Upsala.

(Se STRIDS-ROPET nästa månad.)

Ordinarie möten:

Stockholm.

Ladugårdsländsteatern.

Hvardagar (utom lördagar) 3 och 7 e. m. Lördagar kl. 8 e. m.

Söndagar 7 och 11 f. m. och 3 och 7 e. m.

Göteborg.

Concert du Boulevard.

Hvarje afton kl. 7 e. m.

Söndagar kl. 7.30 och 11 f. m.; 3 och 7 e. m.

Helgelsemöten (uteslutande för kristna) på fredagsaftnarna kl. 7.30.

Tillträde endast genom biljett.

Bokannonser.

Följande böcker finnas till salu i Frälsningsarméns högvarter Jungfrugatan 23 samt i Frälsningsarméns möten i Ladugårdsländsteatern.

Practical Religion by Mrs Booth	1: —
inbunden i Clothband med guldsnitt	2: 50.
Aggressive Christianity by Mrs Booth	1: —
inbunden i Clothband	2: —
Godliness by Mrs Booth	1: —
inbunden i Clothband	2: —
Salvation Soldiery by the General of the Salvation Army, inb. i Clothband med guldsnitt	2: 50.
Captain Ted by G. S. Railton	1: —
Salvation in the Convent under Madame Jeanne de la Mothe Guyon by G. Railton	— 25.
Holy Living or what the Salvation Army teaches about Sanctification by the General	— 10.
The Salvation Soldiers Songbook by William Booth	— 10.
Songs of The Salvation Army, compiled by William Booth i Clothband med guldsnitt	2: 50.
Salvation Army Music compiled by William Booth, i Clothband	3: 50.
i mjukt skinnband med guldsnitt	4: 50.

Kort och fullständig redogörelse för Frälsningsarméns uppkomst, verksamhet och systerall, öfersättning från engelskan af N. H. — 10.

Kristnas pligter ifråga om Frälsningsarmén — 5.

Ett Heligt Lif eller hvad Frälsningsarmén lärar om Helgelsen af Generalen — 15.

Stockholm 1883. Tryckt hos David Lund.